

Επίκαιρα μηνύματα από τη θυσία του Άγρα και του Μίγγα

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

• **Γράφει ο Κωνσταντίνος Χολέβας, Πολιτικός Επιστήμων**

Ο Μακεδονικός Αγώνας παραμένει πάντα επίκαιρος λόγω των εθνικιστικών εξάρσεων όλων των γειτόνων μας. Η αξιοποίηση μηνυμάτων με διαχρονική αξία είναι απαραίτητη σε μία εποχή κατά την οποία η Ελληνική Ιστορία διαστρεβλώνεται έξωθεν και έσωθεν. Η 7η Ιουνίου μάς δίνει την αφορμή να θυμηθούμε δύο αγωνιστές που απαγχονίσθηκαν από τους Βουλγάρους κομιταζήδες το 1907 στο αποκορύφωμα του Αγώνα. Πρόκειται για τον Μεσσήνιο Ανθυπολοχαγό Σαράντο Αγαπηνό, γνωστό με το πολεμικό ψευδώνυμο **Τέλλος Άγρας**, και τον Ναουσαίο συνεργάτη του **Αντώνη (Τώνη) Μίγγα**.

Ο Άγρας έγινε γνωστός στο Πανελλήνιο από το βιβλίο της Πηνελόπης Δέλτα «Στα Μυστικά του Βάλτου». Η δράση του στη βαλτώδη λίμνη των Γιαννιτσών, η οποία σήμερα πλέον έχει αποξηρανθεί, ήταν δύσκολη αλλά και επιτυχής. Αντιμετώπισε τις βουλγαρικές ένοπλες ομάδες κρυμμένες μέσα στα καλάμια και την ομίχλη και

ταυτόχρονα ταλαιπωρήθηκε από την ελονοσία. Κατόρθωσε, σε συνεργασία με εθελοντές από την Ελεύθερη Ελλάδα και εντόπιους αγωνιστές, να καθαρίσει τον δρόμο που ένωνε τη Θεσσαλονίκη με τη Δυτική Μακεδονία. Συνελήφθη μετά από παρασπονδία του Βουλγάρου Ζλατάν έξω από τη Νάουσα και απαγχονίσθηκε σε μια καρυδιά ανάμεσα στα χωριά Τέχοβο και Βλάντοβο, που μετονομάσθηκαν σε Καρυδιά και Άγρας. Δίπλα του κρεμάσθηκε και ο έγγαμος ράφτης Τώνης Μίγγας που τον ακολούθησε με συγκινητική προσήλωση. Ένα παλληκάρι από τη Νότιο Ελλάδα, Ανθυπολοχαγός του Πεζικού, έρχεται εθελοντικά να βοηθήσει τον Ελληνισμό στην τουρκοκρατούμενη Μακεδονία. Και ένας εντόπιος αγωνιστής τον ακολουθεί γνωρίζοντας τους κινδύνους.

Αυτό ήταν το μυστικό της επιτυχίας της δεύτερης φάσης του Μακεδονικού Αγώνα: 1904- 1908. Η ενότητα του Ελληνισμού. (Είχε προηγηθεί η πρώτη φάση το 1878 κατά των ρωσικών σχεδίων για τη Μεγάλη Βουλγαρία). Οι διπλωμάτες Ίων Δραγούμης και Λάμπρος Κορομηλάς κατέστρωσαν το σχέδιο με λεπτομέρειες. Το Οικουμενικό Πατριαρχείο και οι Μητροπολίτες επέδειξαν ευφυΐα και πατριωτισμό. Οι Αξιωματικοί ήλθαν από την Αθήνα να εκπαιδεύσουν τους εντοπίους Μακεδόνες. Παράδειγμα ο ηρωικός Παύλος Μελάς. Οι εθελοντές Μανιάτες, Κρητικοί, Κύπριοι κ.α. ήσαν παρόντες. Οι δασκάλες τολμούσαν να μιλούν για Χριστό και Ελλάδα παρά τον κίνδυνο να φονευθούν από τους κομιτατζήδες της ΕΜΕΟ (VMRO). Οι μειξίγλωσοι Έλληνες, Σλαβόφωνοι, Αρβανιτόφωνοι, Βλαχόφωνοι κατά συντριπτική πλειοψηφία επέδειξαν αφοσίωση στο Πατριαρχείο και στον Ελληνισμό. Η τρομοκρατία νικήθηκε. Ο Ελληνισμός ανάσανε και προετοίμασε το έδαφος για την απελευθέρωση του 1912-13.

Για τη σύγχρονη εποχή υπάρχουν ενδιαφέροντα μηνύματα:

- 1.Ενωμένοι κερδίσαμε τη Μακεδονία. Σε λίγα χρόνια διχασθήκαμε και χάσαμε τη Μικρά Ασία.
2. Οι επιτυχίες του Ελληνισμού οφείλονται κατά πολύ στην εθνική δράση της Εκκλησίας. Είναι ανιστόρητοι όσοι το αποσιωπούν.
3. Κακώς οι προπαγάνδες των γειτονικών λαών προσπαθούν να ανακινήσουν μειονοτικά ζητήματα τονίζοντας τα διάφορα γλωσσικά ιδιώματα ελληνικών πληθυσμών. Το ανάμεικτο γλωσσικό ιδίωμα δεν σημαίνει διαφορετική εθνική συνείδηση.
4. Στις αναφορές των δυτικών διπλωματών και στις Οθωμανικές απογραφές της εποχής εκείνης δεν υπάρχει καμία ένδειξη για «Μακεδονικό Έθνος».
5. Οι Έλληνες που κέρδισαν τον Μακεδονικό Αγώνα είχαν περάσει από τη

χρεωκοπία του 1893, τον ατυχή ελληνοτουρκικό πόλεμο του 1897 και την επιβολή Διεθνούς Οικονομικού Ελέγχου το 1898. Το μυστικό ήταν το αξιακό υπόβαθρο. Πίστευαν στον Θεό και στη διαχρονική ιστορική πορεία του Έθνους μας.

(Έντυπη πηγή: εφημερίδα Παραπολιτικά, 8.6.2024)